

„Řekněme, že pro tuto chvíli jsem prostě jen čtenář myšlenek,“ usmál se Holmes a s pohledem na mne dodal: „Takže ten dopis řediteli věznice byl zbytečný, důkaz té zvláštní Seldenovy schopnosti nám přinesl inspektor osobně.“

Ten se sice snažil za každou cenu vypáčit z Holmese víc, ale ten byl neoblomný a jen Lestrada ujistil, že jej bude v pravý čas o všem informovat, s čímž se nakonec inspektor, ostatně jako již mnohokrát předtím, musel spokojit, neboť dobře věděl, že ze slávy většiny vyřešených případů mu vždy připadne lví podíl.

Zdržel se však ještě chvíli, aby nám vylíčil další podivuhodný případ z posledních dnů, týkající se krádeže v domě lékaře, který se na odpočinek vrátil z Austrálie zpět do rodného domu v londýnském Mayfairu.

Zloději se podařilo za temné noci vlézt větracím sklepním okénkem do domu, za pomoci moderní kapesní svítilny známé jako „zlodějka“ potichu vnikl do salonu, otevřel si prosklený kabinet a jal se opatrně přendávat starožitné stříbro do připraveného vaku. Protože se mu však dvířka kabinetu zřejmě zásluhou nerovnosti podlahy neustále se skřípotem zavírala, sebral z knihy, která ležela na kabinetu, papírovou záložku, složil ji a zastrčil pod dvířka. Jenže i ten nepatrný zvuk vrzajících dvířek zaslechl lékař, který si dosud četl v posteli v patře, vytáhl z nočního stolku revolver a jal se opatrně sestupovat ze schodů.

Zloděj, slyše kročeje, propadl panice a bez vaku, který by mu překážel v útěku větracím okénkem, rychle utekl, aniž by tušil, jaký nečekaný nemalý zisk tím doktorovi způsobil.

„Nemalý zisk?“ zeptal jsem se Lestrada. „Vždyť sice nic neukradl, a zanechaný vak jistě nebyl nikterak cenný, nepočítám-li tedy jeho obsah. Jedině snad, že by v něm byla již nějaká uloupená cennost a doktor by byl natolik nepoctivý, že by ji neodevzdal policii.“

Holmes zavrtěl nesouhlasně hlavou a lehce se usmál směrem k Lestradovi.

„Z toho, co jste nám právě řekl, vyplývá jedno jediné. Pokud tím doktor něco cenného získal, muselo jít o něco, o čem se dříve domníval, že je bezcenné. A jediný předmět, který jste zmínil, byla papírová záložka knihy. Mohlo tedy jít o dopisní obálku s nějakou cennou známkou, které si dříve nevšiml, nebo o něco podobného.“

Lestrade na něj obdivně pohlédl.

„Máte zcela pravdu, Holmesi. Šlo o starou špinavou desetišilinkovou bankovku vydanou 8. dubna 1817 bankou Nového Jižního Walesu, tedy prvního dne, kdy tato banka otevřela svoji bránu. Těch tištěných bankovek vyplněných perem pokladníkem Hallem a podepsaných řediteli banky Harrisem a Jenkinsem vydala banka ten den jen rovných sto kusů a do této doby nebyl sběratelům znám jeden jediný, takže si dovedete představit, jakou pro ně má cenu. Přitom mi doktor potvrdil, že nebýt jejího použití zlodějem, zřejmě by navždy zůstala nepovšimnuta coby záložka v knize. Ale budu se muset rozloučit, aby si paní Lestradová též uvědomila, jaký poklad má doma,“ pravil se širokým úsměvem, rozloučil se s námi a odešel.